

RENOVACIÓ

Setmanari Nacionalista Republicà

Any IV.—TARRAGONA, 11 Juny de 1916.—Núm. 141.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Rambla de Sant Joan, 50, baixos
TELÉFON, 255Els treballs se publiquen baix la
responsabilitat de llurs autors.
No's retornen els originals.PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre 1'50 ptes.
Anuncis, a preus convencionals.**UNIÓ : NACIONALISTA : REPUBLICANA****= Seguiràn les Conferències públiques =**

per

EN PERE LLORET

sobre

EL ACTUAL MOMENT POLÍTIC A CATALUNYA**DIMARS, DÍA 13, A LES DEU DE LA NIT**

Conseqüències del debat

La qüestió catalana

COM a conseqüència de la festa regionalista del Park Güell, l'Abadal al Senat i en Cambó al Congrés, han plantejat altra vegada'l problema nacionalista de Catalunya. Res de nou han dit els representants de la Lliga Regionalista que, en una o altra forma, de l'any 1901 ençà, no s'hagi repetit diferents vegades. El problema nacionalista de Catalunya quedà plantejat en tota la seva integritat, quan el Dr. Robert defensà al Parlament espanyol la part essencial de les Bases de Manresa: l'oficialitat del nostre idioma i'l Govern i Corts propies per a Catalunya. Ara, lo nou, ha sigut la actitud de la Lliga declarant-se francament nacionalista, després d'haver col·laborat indirecta si no directament amb els governs centralistes (recordis el projecte de reforma de l'Administració local, den Maura, i'ls intents d'intel·ligència amb en García Prieto).

No'ns ha de doldre a nosaltres i a tots els qui l'amor a Catalunya ha portat a la vida pública, l'avenç de la Lliga Regionalista cap a la puresa de l'ideal. Benvinguts al camp del nacionalisme aquells que no hi eren, i fins aquells altres qui'ns havien combatut sempre per exagerats i intransigents en les nostres conviccions patriòtiques. Mes, una vegada consignat això i celebrada sense cap mena de reserva la magnífica exposició del problema feta per en Cambó al Congrés, cal que'ns aturem un moment a reflexionar respecte a les conseqüències que a Catalunya hauria de portar aquest debat. Perque nosaltres, parlant francament, ens resistim a creure que, fins pel partit regionalista català, les coses puguin continuar com fins aquí, després de les clares i concretes manifestacions den Romanones, subratllades amb els aplaudiments i aprovades amb el vot dels conservadors.

En Romanones ha dit que, no ara, sinó després de la guerra, estava disposat a concedir reformes administratives en sentit autonòmic, de caràcter general, per a que no s'entengués que's feia de millor condició a Catalunya, malgrat regoneixer que'ls nostres municipis estaven més capacitats. Però ni després de la guerra ni mai, res d'autonomia política, res de desintegrar la sobirania de l'Estat, res de govern propi a Catalunya ni de Parlament català;

ni sisquera un major respecte al nostre idioma... Emfàtica i orgullosament ho ha declarat: *No queremos, no podemos, no debemos.* I lliberals i conservadors, els dos partits del règim monàrquic vigent, s'han fet incompatibles, ells i lo que representen, amb les aspiracions autonòmiques de Catalunya.

Ras i curt: mai, amb la monarquia actual, podrà satisfer Catalunya les seves aspiracions nacionalistes. I com les recentíssimes declaracions den Mella i'l seu apropament a n'en Maura, el *Presidente de la Real Academia de la Lengua*, diuen ben clar que tampoc l'autonomia integral de la nostra terra seria regoneguda per la monarquia absolutista,—forma per altra banda impossible de restaurar, dades les corrents de l'època actual i de les que vindrán— resulta evident que l'anhel català, les seves conviccions i sentiments, sols poden trobar satisfacció complerta en un règim republicà i amplament democràtic, que sia garantia ferma per a la llibertat dels ciutadans i de les nacionalitats que formen avui l'Estat espanyol i podrien constituir demà la Federació Ibèrica.

¿Ho entendrán així'ls homes de la Lliga Regionalista? Molt ens temem que no. Però d'aquí vindrà, no'n tenim dubte, el seu fracàs. Perque, no son les plataformes, sinó les conviccions, les que governen als partits i als pobles; i si declarada, com ja ho està, l'incompatibilitat de la Monarquia amb l'autonomia política de Catalunya, la Lliga Regionalista continua fent foc en la llar del seu dinastisme vergonyant, proba serà que'ls seus sentiments monàrquics i d'adhesió a la reialesa estan per damunt de les seves conviccions nacionalistes, malgrat que la Monarquia de l'Alfons XIII representa amb els seus partits l'unitarisme, l'uniformisme i'l centralisme...

En Cambó en el seu magnífic discurs, ha parlat moltes vegades de l'Àustria i de l'Alemanya. Sols una vegada ha parlat de la qüestió irlandesa i encara depressa i corrents, com ho fa sempre que's tracta d'Anglaterra. Dels Estats Units d'Amèrica, de Suïça, es a dir de les solucions lliberals i republicanes del nacionalisme, ni una paraula... Si es veritat que a la Lliga Regionalista hi cap tothom, i hi ha, per lo tant, homes lliberals, republicans i avançats, pensin un moment en tot això que acabem de dir al corre de la ploma...

♦ ♦ ♦

DEL MOMENT

UN estimadíssim amic nostre i company de fatigues quin esperit de negocis i d'home modern el porta a efectuar amb freqüència llargs viatges per la Península, ens guarda la finesa de remetre'ns, de tan en tan, quiscun gran rotatiu de la regió determinada, i en els quals, podem fer-nos cabal de com es viu i es pensa a fora de Catalunya i quina es la fibra que vibra amb més tensió.

Ha volgut la casualitat, o no la casualitat; tal vegada ha volgut la força de la realitat que segueix llur trajectoria fatal—amb el bon sentit de la paraula—, que un dia des de la ciutat lluminosa i calida de llevant, Alacant; un altre des de la brunosa i freda Bilbao, i ara des de la vampiresca capital del centre, al enviar-nos uns respectius rotatius hi trobessim en lloc preeminent, allí ont s'hi procura reflexar la visió del moment, la qüestió catalana.

Era ahir que a Alacant feien el comentari a l'ambició nostra de la Mancomunitat. Va ésser després que a Bilbao al sucitar-se per repetidíssima volta la qüestió del idioma vascone ho relacionaven amb la nostra qüestió nacionalista, i, darrerament, ara, el *Mundo* de Madrid escriu sobre la «Plataforma del regionalismo», naturalment, català.

Aixís podem dir que a Espanya al parlar de la cosa catalana, es parla de la cosa viva, per que lo unic que sempre es belluga, que sempre es de actualitat es la cosa catalana. Doncs bé, la cosa catalana no la coneixen encara la major part dels espanyols representatius. Coneixen, si; sobre tot a Madrid, la cosa regionalista i com que la coneixen saben que el partit regionalista es el partit acomodatici; que es el partit de una modalitat per cada moment; que es el partit que's titula catalanista per encobrir la etiqueta de Barcelona... però la qüestió nacionalista, lo que devia ésser qüestió previa per tot partit catalanista, aquesta no la coneixen mes que'ls catalans.

Per xó veiem avui que al tornar els regionalistes pel bon camí i al plantejar de nou davant les Corts, no la qüestió regional—la seva—sinó la qüestió nostra, la qüestió de la Nacionalitat catalana s'ha sommogut tot l'ambient quiet i adormit dels monopolitzador del *Viva España!*, dels parasits centralistes, dels amics del favor oficial i veiem reproduir-se punt per punt els mateixos fets, les mateixes estridències del 1901 quan En Robert plantejà per primera volta davant del Parlament la qüestió catalana...

I es que no s'ha fet res de nou per adelantar en aquets quinze anys d'interregue. Els partits que han exercit la hegemonia de la representació catalanista no han fet bona feina i totes aquelles ambicions redemptores que tan bellament exposaven en llurs prédiques al míting; a la conferència, al apet... no eren mes que una plataforma electoral per a guanyar unes miserables eleccions. També el bon poble català ha sigut objecte d'un escarni burd i crudel, i salvant honroses escepcions—En Macià n'es una—tots els demés Diputats catalanistes han fet mancament al seu credo...

Ja es hora, doncs, de pendre's-ho en serio, això, i al anar a Madrid, deuen els diputats que ho son per voluntat de les consciències catalanistes, exigir i no demanar lo que son aspiracions sagrades del partit i en cas de no poguer conseguir-ho, portar-se dignament i amb energia i cercar a casa nostra el calli i'l concell necessari per a obrar eficazment i fer prevaleixe nostre criteri...

Ja es hora també de supeditar lo del «Foment del treball» i de la «Cambra de Comerç» de Barcelona a la conveniència de Catalunya, i ja es hora de acavar amb aquets maridatges amb els governs centralistes per conquerir una engruna per a la capital i que després lligui als peticionaris amb un llaç de agraïment i d'impotència...

Coses trascendentals

De la necessitat del ensenyament en la llengua maternal

(ACAVAMENT)

Observem que açó que acavem de dir de les altres llengües no's vol significar pas que després sigui un *cultiu* d'una llengua estranya, ço és: que aquesta llengua pugui ser viva i rellevar o equivaler a la natural, que això no podrà ser pas. La llengua viva, el llenguatge en el sentit biològic exposat més amunt, es un sol, i un solament pot ésser, en l'esperit del home i en l'esperit d'un poble, i els demés seran solament un conjunt de signes, el valor dels quals se sab per comparació, per traducció, amb els signes vius que son una mateixa carn amb les idees propies.

En aquest sentit, hem de dir que no seran pas assimilables, absolutament gens assimilades, les paraules i formes verbals de una llengua nova que l'educador vulgui cultivar en l'esperit dels nens, i que ni recordades seran fàcilment tampoc.

I ara podem considerar quin será el medi favorable a la cultivació d'una llengua nova que l'educador podrà crear—crear, car no'l trobará ja pas existent. Ah, qué migrat i reduït! guaitem-lo: el medi aquest será la classe, l'aula escolar, i encara! Encara!—dic—perque hasta en la mateixa classe el nen continuarà pensant i parlant-se interiorment i amb el seus companys amb la llengua del seu poble, amb aquella llengua que, fóra de l'escola, la sent parlar per tothom i arreu! Quina vida pot tenir un cultiu en un medi tant reduït i tant migrat? Quina força tindrà un organisme crescut en medi tant reduït i amb forces i elements contraris poderosíssims com la ciutat, la llar, el joc, on se parla la llengua que ha de ser substituïda?

I ara, demostrada l'impossibilitat de fer una perfecta cultivació d'una llengua estranya en nens de l'escola elemental, si volguessim podríem cercar les respostes a les altres dugues preguntes de la qüestió, ço és: suposant que fos possible aquella cultivació d'una llengua estranya, quins resultats donarà un tal intent de cultiu? I aquests resultats serien iguals, majors o inferiors als resultats de la cultivació de la llengua maternal?

Verdaderament que en un estudi tant lleuger com aquest no cal esforçar-se en cercar les respostes a aquestes dugues interrogacions. Elementalment, estan respostes en allò que hem dit fins aquí; ara que no podem dir pas que'l tema estigui agotat. Cercar, doncs, tots els resultats que donaria, i dona avui, l'intent del cultiu o educació d'una llengua estranya, quant encara no's domina ni s'ha perfeccionat la natural, sería treball interessant, pero força llarg, i que, havent demostrat que en veritat ell no pot ésser una vera educació, una cultivació sana i robusta, i ademés que els seus resultats, indirectes de perturbació del natural desenrotllat del llenguatge, son lamentables, son perniciosos, no será pas intentat aquí. Prou, ademés, que tot això se desprèn fàcilment de les rames de la meua disertació, com a fruita madura que per a caure sols li cal un lleuger sacudiment...

I vet aquí l'horitzó que se'ns obra ara en qüestió tan transcendental per a la educació, com es aquesta de l'educació del llenguatge dels nens. Clarament, sens lleuger núvol de dubte, veiem ara que ço que primerament interessa es la educació, el cultiu acusat, com d'un procés vital que ha de ser mirat amb especial predilecció del llenguatge que'l nen, naturalment, vingui posseint i desenrotllant quan entra a l'escola; que educar en els nens una llengua estranya a ella es fèrtil, infructuosa i i'perturbado-

ra del desenrotllat natural del llenguatge maternal; que, un cop aquest tingui la suficient vigoria i quicún dels seus elements tingui ja el seu desenrotllat suficient, allavors no sols no será perturbador l'ensenyament d'una llengua estranya, sino que aquesta podrà ser estudiada amb més facilitat i adquirida amb major perfecció, i finalment, se desprèn que aquesta es una qüestió de vida o mort per a les escoles en que, com en les de Catalunya, per ser un altra la llengua oficial, se pretén substituir a la maternal amb aquélla.

ALBERT SANS FARGAS.

El gas a Tarragona

AL dir el gas a Tarragona, no volem pas dir de la municipalització d'aquest servei ni de cap altra solució per a quan acavi el contracte l'actual Companyia concessionaria. Volem parlar del moment present, d'ara, del atentat que contra els consumidors de dit fluid estan tramant aquests senyors que governan la fàbrica productora, escanyant i mal servint al Ajuntament i al poble de Tarragona, creguts de que estan en un poble incapaç de fer prevaldre sos drets.

Cal aplegar-nos altra volta, cal demostrar-los-hi que si no hi carbó potser es perque no en volen i sobre tot cal no passar la vergonya de que una empresa per forta i poderosa que sia pugui burlar a tot un poble.

Pro, no será! Que proves tenim donades de que Tarragona sap redressar-se i unir-se per a lluitar, si convé; per a destruir, si es necessari, i per apartar de son pas tots els entrebancs que'ls cinics vividors hi van acoplant.

Cal no consentir que la empresa se vengui ara per no haver-li tolerat l'augment del gas.

Es el cas que van per les cases uns subjectes anunciant per a dintre un breu plaç l'acavament del gas.

Com qui no diu res, s'ha acavat el gas!

Lo que se acaba son les ganés de fer-ne, puix que'l negoci ja no dona el que donava i l'intent de la companyia es fer-se amb tots els consumidors de electricitat, no per la major ganancia d'ara, sino per quan vinga la adjudicació del servei municipal, fer impossible l'assistència de cap mes empresa competidora. I això que la empresa ho procuri, passi; pero que inconciènciament hi ajudin els consumidors, no pot ser de cap manera.

No sols no ha d'ésser per l'ignominiós contracte que l'obligan a firmar lligant-lo amb l'empresa explotadora actual, sino per l'onerós que ha de resultar-li ara per l'ecsessiu preu a que li valoren l'instal·lació i sens cap garantia pel públic i després perque quedant sola la companyia actual podrà fer-ne dels consumidors lo que li vingui en gana, ja que per a lograr-ho compta amb una forta majoria dins l'Ajuntament que impossibilita, amb sa incapacitat—no volem dir-ne mala fe—tota solució favorable a Tarragona.

Els consumidors de fluid deuen refusar tot contracte amb l'actual Companyia i de cap manera firmar els que actualment presenta.

Fent-ho així deixaràn lliure el camí per a son temps contractar amb el que mes convingui i no quedaràn amarrats a una empresa que res tenim que agrair-li ni individual ni col·lectivament.

PER A "EL TARRAGONENSE"

DE les moltes vegades que'ns ha xocat mes la lectura del portaveu conservador (?) de nostra ciutat, mai com la del darrer número, que'ns ha proporcionat un moment de riure que des de fa temps no'ns ho havien donat amb tan gran per no escriure-hi ja el *Bromista*.

Se veu ben clarament que'l nostre tret feut blanc puix que no desmenteixen que'n Nadal fos l'autor de joh, quin bon eco!, contestat per nosaltres pel joh, quin mal gust!, que molta gent celebrà, segons

ens ho han manifestat, tot i felicitant-nos per la campanya que, desenmascarant els elements conservadors i jaumins que formen la majoria de l'Ajuntament, venim fent, lo que agraïm, dolent-nos a la vegada que nostres intents no's veuràn del tot atesos fins que'l poble de Tarragona se percati de aquesta gent i de la seva obra nula per al bé de la ciutat. Ara vé el nou contracte del gas i els mateixos elements que firmaren el contracte que fineix, ruïnós, com tothom sap, fermaràn novament a Tarragona amb la Canadiense en la forma que aquesta vulgui i això ho deurem al altruisme de la majoria conservadora.

Ja sap *El Tarragonense* que si hi ha qui pugui parlar amb el cap alt som nosaltres, i molt mes departint amb ell, que de tenir un dit de vergonya i de estimar de debó a Tarragona, no deuria de sortir ja, i molt menys tractar de malparlar de estimats amics nostres quin treball deinteressat per a tot quan sigui en benefici per a Tarragona, ha sigut sempre ben conseqüent com pocs n'hi han ho pugui dir-ho.

Per a acavar, devem de dir a *El Tarragonense* que'l bon amic nostre que cita res te que veure amb l'article a que's refereix ni l'inspirá, puix que la seva labor es de major importancia que no perdre el temps—com nosaltres el perdem ara—tractant amb els elements de tanta manca de capacitat com son els de la majoria per proves que ja'ns han donat. I entrant en el terreny de les suposicions, qu'ns treuria lo que podríem fer creient que l'autor de totes aquestes insidies no fos algun *lacayo* del Baró de les Quatre Torres?

MARGINAL

Que se'n vaigin!

DARRERAMENT hem llegit unes declaracions de un ex-diputat republicà català, qui, com a conseqüència de haver sigut derrotat en les darres eleccions, sembla quedat ja en completa llibertat per a actuar en la forma que se li presenti, puix que ara no's deu a ningú; venint a dir que ell se deu sempre als qui el ellegeixen, siguin blancs o negres, siguin de la extrema dreta o esquerra, això és, sense un sentiment propi que fesses ara semblava li era ben peculiar. I devem de confessar que això ens ha produït un repugnant mal efecte i quasi no havem trobat un mot en que vituperar a aital subjecte quan sempre havia meregut tota mena de admiracions i lloances.

Mes, volem creure que quan ha fet aquest determini, es que deu haver visut un millor porvenir en el camp monàrquic i aleshores no hi ha res a dir, puix que cada ú es lliure de fer lo que mes li convingui. encara que per a això siga menester perdre'l prestigi obtingut, destruint tota l'obra que fins avui havia fet, això és, negar-se a sí mateix, amular-se.

I no hi fa res continuïn aquestes desercions, puix que lo millor es el ésser pocs i bons, que no molts i dolents, per lo que creiem prudent aconsellar a aquets, els qui estan dubtant de fer-ho, ho fassin ben aviat, puix que continuant formant part de la esquerra en les condicions en que ho fent, no es res mes que prestar apoiu ferm a l'obra del regim actual i això no'ns convé, i lo que es més, no convé a aquest pobre país, qual desventura es gran des de moltes centuries.

Que se'n vaigin! No hi fa res. Mes, esperem-vos que qualsevol dia vingui la hora de poder fer efectiu aquell «Reira de Deu» que no fa molt oïrem, amb beneplàcit, com ho pronunciava un orador en el nostre Teatre Principal amb motiu de la campanya electoral de regidors, i allavors... ah! REIRA DE DEU, diem nosaltres, de aquells qui ne fassin mofa de això, capgirant-se a la extrema dreta, de passada negra actuació, de trista recordança.

PÒL LUX.

Societat de socors mutuels
TARRAGONA I SA PROVINCIA
 dels cassos de malaltia, vellesa, invalidesa, viudetat i mort
 Inscripta en el Govern Civil i en la Comisaría general
 de Segurs, segons mana la Llei.

Director facultatiu: **DR. RABADÁ**
 Per a més informes dirigir-se al domicili social:
 Rambla St. Joan, 90, pral. De 10 a 12 i de 5 a 7

CLÍNICA I CONSULTORI PER A LES MALALTIES DE LA DONA

Vies urinaries, Cirurgia operatoria, parts electroterapia i análisis micro químic d'orina i productes patològics.
 Sero-Reacció de Wassermann.— Aplicació del 606.

BAIX LA DIRECCIÓ DEL DR. RABADÁ

Ex-intern de l'Hospital de la Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica del Dr. Fargas i Melge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta de 10 a 12 i de 5 a 7. — Per a obrers, de 7 i mitja a 8 i mitja nit. — Per a'ls pobres, franca dilluns, dimecres i dissapte de 12 i mitja a 1 i mitja.

Rambla de Sant Joan, 90, entressol. — TARRAGONA

PAPERERIA I EFECTES D'ESCRITORI

DE
JOAN M. PIÑOL

Unió, 1 — TARRAGONA — Telefon 181

Gran assortit en llibres ratllats de totes menes i tamanys : Escribanies : Plummes Stilográfiques : Pesa-carries : Copiadors, etc : Gran novetat en pitja papers amb rellotje veritat : Postals de totes menes i albums per a les mateixes.

PREUS SUMAMENT BARATOS

FERRETERIA MALLOL

Bateria de cuina :: Eines de totes classes :: Articles per a magatzems de vins i olis.

Objectes per a regalos — — Articles per a Sports

Sant Agustí, 9 i 11. — Tarragona

Sastreria Novitat

LLUIS MONTSERRAT

PORTALET, 1

PLASSA DE LA FONT, 51

TARRAGONA

PERE SIMÓ ROMEU

ESPECIALISTA EN ENFERMETATS DE LA BOCA I DENTS

Curació de la cariç dentaria i abturacions en plata, platino, marfil : Orificacions : Treball d'escola americana : Ponts, corones, pivots, dent espiga : Dents i dentadures de totes classes i preus : Cirurgia i tractament práctic-modern per a la curació de les enfermetats de la boca i extraccions.

CONSULTA tots els dies, de 9 del mati a les 4 de la tarda, menys els diumenges.

RAMBLA SANT JOAN, 53, PRAL.
 TARRAGONA

AL DIA

Rambla de Sant Joan, 40

NOVITATS

BISUTERIA

PERFUMERIA

BRODATS

ROBA BLANCA FETA

CORBATES

GUANTS

COLLS I PUNYS

BANOS I STORS

HIMALAYA

El rei dels
 licors estomacals

FABRICANTS:

Fills de Joan Vilá Granada

MARCA REGISTRADA

Gran Diploma d'Honor en l'Exposició de Buenos Aires.

Demanèulo en els cafés i pasteleries

Indicat per a casaments, batetjos i banquets

Continental

Stock

Accessoris i peçes soltes per a
 Bicycletes,
 Motocicletes
 i Automovils

Oils lubricants, betzines i bujtes. Vulcanització i venda de Neumàtics i càmares per a tota classe de Autos

Despatx i Exposició: MASOEU I C.^a

Unió, 32 :: Telèfon 156

TARRAGONA

Casa Literas

Recomana al públic
 sos acreditats Cafés

Torrefacció diària

Gran assortit de articles
 del ram de ultramarins.

Garantia absoluta amb la
 qualitat dels seus gèneros.

Servei a domicili

MAJOR, 3

TARRAGONA

Francisco Potau

Calçat fet i a la mida

Rambla S. Joan, 52

TARRAGONA

COLMADO CENTRAL

DE
FREDERIC MIRET

Fruites fresques, embutits, fiambres, conserves, vins, xampanyns :: i tota classe de comestibles ::

UNIÓ, 28 — TELEFON 245

TARRAGONA

PERE LLORET

CORREDOR REIAL DE COMERÇ

Apodaca, 9

Corbates i articles per a home

GILABERT GERMANS

PREUS BARATOS

JOAN ESBERT

FARMACÈUTIC

UNIÓ, 22

FRANCISCO COCA

Lo millor en comestibles

RAMBLA DE CASTELAR, 24

MENJADORS DEL JARDÍ

DE
 FRANCISCO LÓPEZ

AUGUST, 15, I COMTE DE RIUS, 16

TARRAGONA

Se serveixen cuberts des de 1'50 pessetes en endevant i a la carta.

Hospedatges per temporada a preus convencionals.

: Habitacions amb llum elèctrica :

MOSTELLE

(RAIMOST)

Suc de raims sense alcohol

The Grape Juice C.^o L.^d

Londres i Tarragona

El Vermouth més higiènic

Un excelent refresc

El millor aliment en les malalties i convalescència

Se ven per tot arreu

Fàbrica de Braguers i de Aparatos Ortopèdics

(TRENCA TS)

Molts son els qui venen braguers, emprò molt pocs saben construir-ne. Costa col·locar un braguer, però moltíssim costa construir-lo, dones avans que col·locarlo bé es indispensable sapiguero construir, perque sense la ciencia i práctica de construcció mai pot adquirir-se la de col·locació.

El BRAGUER-ARTICULAR-REGULADOR sistema MONTSERRAT es el mes práctic i modern per a la retensió i curació de les hernies per cróniques i rebeldes que signin. Grans existencies de BRAGUERETS DE GOMA per a la radical curació de les hernies de la infancia i tot la concernent a Cirurgia i Ortopedia.

ESPECIALITAT EN LA CONSTRUCCIÓ DE FAIXES VENTRALS

CASA MONTSERRAT - UNIÓ, 34 - TARRAGONA